

In kleine kring

Cathrien Braakman – de Wit

9 december 1933—15 mei 2020

Op 20 mei werd in de Christoforuskerk in Schagen Cathrien Braakman – de Wit uitgevaren. De kerk die genoemd is naar de heilige die een kind veilig naar de overkant droeg van de rivier.

Cathrien was de vrouw van Wil Braakman. Zij kwam in de loop der jaren vaak met Wil mee naar de Dominicus. Toch werd zij uitgevaren in Schagen, waar zij woonden. Door priester Jan Duin, een oude vriend van de familie. Op de orde van dienst stond een compleet Dominicusrepertoire en vanuit ons koor waren er Petra en Geert Jan Meijerhof die zongen. Herman Rouw bespeelde de piano en het orgel.

*Met liefde, licht, bloei en land
Is Alles met elkaar verliefd en verwant.*

Cathrien woonde al enige tijd in het verpleeghuis. Zowel geestelijk als lichamelijk ging zij de laatste tijd achteruit. In de dienst werd zij prachtig herdacht door kinderen, kleinkinderen en en Gabrielle van Zaalendoor Wil zelf. Jan Duin noemde haar een meelevende, actieve, hartelijke en (sociaal) gelovige vrouw. Kinderen en kleinkinderen roemden haar energie en de ruimte die ze gaf waardoor er in hun jeugd zoveel mogelijk was. Een stoere en eigenwijze oma werd ze genoemd, die in alles iets positiefs zag. Een moeder die nooit boos werd en de kinderen volkomen vertrouwde, waardoor ze hun gang konden gaan en elkaar wel opvoedden. Dat alles, terwijl er altijd hard gewerkt werd op de bollenkwekerij en later bij de Mariastichting in de zorg. Terwijl er ook nog tijd was om iconen te schilderen .

Aan het eind van de dienst vertelde Wil zelf. Over hoe ze elkaar als kind leerden kennen, spelend op straat en veel later opnieuw ontmoetten op de kermis. Hoe hij viel op haar ogen, dezelfde waarmee zij hem op het laatst nog zo had aangekeken.

Zo werd zij bewierookt en uitgedragen tijdens het zingen van "als God ons thuisbrengt", waarbij Wil zelf opstond en meezong met Petra en Geert Jan.

Een prachtige dienst in een kerk vol - hoe kan het anders - Catharina-tulpen: die mooie witte, door Wil zelf naar haar vernoemd.

In kleine kring

Jan Zegers

23 april 1934—16 mei 2020

Op 22 mei is in Zaandam afscheid genomen van Jan Zegers, de man van Riet Zegers - Deerenberg.

Op zaterdag 16 mei is hij in de vroege ochtend overleden. Jan werd 86 jaar. Jan nam Riet 40 jaar geleden mee naar de Dominicus waar ze hun hart aan verpandden en niet meer weggingen. Vroeger met hun kinderen, later samen, tot Jan ongeveer 6 jaar geleden klachten kreeg en het niet meer lukte wekelijks te komen.

Als notaris was Jan de Dominicus meer dan eens behulpzaam bij allerlei juridische zaken, meestal zonder er iets voor te vragen. Riet hielp hij met het brengen en ophangen van haar prachtige podiumontwerpen en bij van alles en nog wat voor evenementen zo-

*Wanneer, om middernacht, je plotseling
een onzichtbare stoet voorbij hoort trekken
met stemmen en betoverende muziek -
treur dan niet nutteloos om de fortuin
die van je wijkt, je werken die mislukten,
je plannen voor het leven die allemaal illusies bleken.
Je moet, als was je lang voorbereid en moedig,
vaarwel zeggen aan het Alexandrië dat jou verlaat.
Bedrieg vooral jezelf niet, zeg niet dat
het een droom was, dat je gehoor je misleidde:
laat zo'n vergeefse hoop niet tot je toe.
Je moet, als was je lang voorbereid en moedig,
zoals jou, die zo'n stad was vergund, past,
beheerst naar het venster toegaan
en luisteren, met ontroering, niet met
lafhartig klegen en jammeren, in een laatst genieten,
naar de klank der betoverende instrumenten
van de geheime stoet die voorbijtrekt,
en vaarwel zeggen aan het Alexandrië dat je verliest.*

Gedicht van Konstantinos P. Kaváfis

als voor Amnesty International en het Open Huis.

Zij waren haast onafscheidelijk en het is dan ook niet voor te stellen dat Jan er niet meer is.

In de Dominicus hield Jan van de ruimte, de mensen en de muziek. Dat je niet overal grote antwoorden op hoeft te hebben, wil het leven de moeite waard zijn als je je – religie betekent verbonden zijn – maar verbindt. Met andere mensen en met wat op je weg komt.

Op het afscheid werd verteld hoe Jan niet de persoon was om veel over straks na te denken of over zijn zorgen te praten. Hem ging het er eerder om het leven te leven en te doen wat je hand te doen vindt, en over wat je niet begrijpt maar niet teveel zeggen. In die zin moet hij verwantschap ervaren hebben met de Griekse, 100 jaar geleden levende dichter Kavafis, van wie bijzondere woorden werden afgedrukt op de kaart.

In kleine kring

Gabriëlle van Zaalen

6 oktober 1956—21 mei 2020

Wie had gedacht dat we Gabriëlle zouden verliezen? Maar 63 jaar geworden en voor de corona tijd nog in ons midden. Niemand die wist dat zij in februari al onderzoeken had, waaruit korte tijd later blijken zou dat een gemene alvleesklierkanker aan het werk was. Na een paar weken ziekenhuis, kwam Gabriëlle weer thuis. Ongeneeslijk ziek maar gelukkig in haar eigen omgeving en niet wetend hoe lang ze nog zou leven. Het ging snel en ze heeft het dapper doorstaan. Zich zeer bewust van wat er gaande was, ging zij moedig mee in wat haar trof. Niet veel vragend, niet veel zeggend. Eerst onafhankelijk en zelfstandig, later meer en meer de zorg van anderen toelatend. Van

haar zussen en broers die haar, samen met de thuiszorg, zo liefdevol verzorgden. Drie maanden werden het waarin in een intieme sfeer veel kon worden teruggekeken en vooruitgedacht.

Een grote wens van Gabriëlle was een dienst in de Dominicus, die er gekomen is. De Dominicus die voor haar als een tweede thuis was. Waar ze genoot van de mensen en de muziek en waar zij zoveel bijdroeg in de jaren. Aan diverse commissies, het Open Huis, de restauratie, het orgel, de beleidsraad, de gastheren en gastvrouwen.

De dienst werd voorafgegaan door een uur waarin wie wilde binnen kon lopen om een lichtje bij haar aan te steken of een bloem achter te laten. Fijn in deze tijd van "afscheid in besloten kring", nu maar zo weinigen de dienst kunnen meemaken. Op de rand van het podium vijf grote kaarsen namens haar broers en zussen op schotels door Gabriëlle zelf uit klei gebakken. En rond de paaskaars die voor het eerst weer brandde in de Dominicus bescheiden korenbloemen omdat het Gabriëlle was die na de bloemenhulde op Goede Vrijdag de paaskaars van bloemen voorzag. Op Gabriëlles verzoek werd zij dan ook *zomers* uitgedragen met "Er is nog zomer en genoeg". Zeker ook bedoeld als dankwoord aan een gemeente waardoor zij zich tot het laatst gedragen wist.

"Er is nog zomer en genoeg.

*Wat zou het loodzwaar tillen
zijn, wat een gezwoeg,
als iedereen niet iedereen op
handen droeg. "*